

Лишаємось в строю, підтримуємо один одного

Анатолій Шишканов, представник первинки ПМГУ криворізького рудника «Суха Балка» – почесний ветеран рідного підприємства. За його плечима – великий трудовий шлях, багато професійних і профспілкових здобутків. Чоловікові є чим пишатися, є що згадувати в колі друзів. Тож після виходу на пенсію він міг би з повним правом відійти від справ і насолоджуватися заслуженим відпочинком. Але ж ні! Не така в Анатолія Володимировича вдача. Він розповідає:

– Починав я на шахті імені Фрунзе, бурильником, прийшов туди у 1975 році. Про підземну роботу знав не з чуток, а від батьків та родичів. Коли сам вперше спустився на горизонт, мені сподобалося. Повсюди горить світло, все побілене, пофарбоване. Гарно і можна працювати! Ще й колектив прекрасний, щирі, хороші люди навколо.

Так і пішло, працював і внизу, і наверху. Був механіком дільниці глибокого буріння, очолював адміністративно-побутовий комплекс шахти. Роки минули – як просвітіли, настав час іти на пенсію. Та виявилось, що відпочивати зарано. Мені запропонували очолити рудничну раду ветеранів.

Спочатку відмовився, бо я ж шахтар у третьому поколінні, моє діло – виробництво. Але керівництво виявило наполегливість. Запропонувало побути головою тимчасово, навести лад, організувати людей. І ось цьому «тимчасово» вже понад дванадцять років.

Відзначу, що робота цікава і не марна. Наша рада ветеранів – не просто перелік прізвищ у списку, а потужне, активне громадське утворення, де колишні працівники рудника можуть знайти допомогу та підтримку. До того ж потребами ради опікуються соціальні партнери: адміністрація та профком ПМГУ «Сухої Балки».

Моє основне завдання – дбати про налагодження комунікації, щоб колеги, які пішли на пенсію, не втрачали зв'язок між собою. Адже вдома може бути всяке: порушився звичний ритм життя, порідшала родина, і от вже літня людина стає самотньою. Це неправильно. Чимало проблем, які непоборні

для самотніх, слабких, немічних, можна вирішити спільно.

Наші активісти за потреби допомагають у побуті. Організація придбала реабілітаційні засоби для полегшення стану у відновлювальний період після травм органів руху – інвалідні коляски, милиці, ходунки. Їх можна взяти напрокат.

Та й просто зустрітися, побути разом приємно! Раніше ми влаштовували спільні свята, проводили любительські турніри з шахів, шашок. Наш ветеранський хор брав участь у концертах в межах різних місцевих урочистостей. Наразі ми бачимося рідше, хоча часто зідзвонюємося. Члени організації обмінюються інформацією, читають нашу газету, залишаються в курсі рудничних подій, відвідують вистави місцевих театрів.

З початком повномасштабної війни ветерани активно включилися у волонтерські ініціативи. Багато колишніх працівників підприємства допомагають нашим воїнам, підтримують збори, плетуть сітки, знаходять необхідні речі для потреб захисників і фронту.

Знаєте, я переконаний: чим більше уваги приділяти людям похилого віку, тим довше вони будуть радувати нас своєю присутністю, передавати неоціненний досвід і мудрість нащадкам. Тож лишаємось в строю, підтримуємо один одного, і мріємо, щоб наші онуки зростали щасливі та здорові під мирним небом України.

Оксана ДЕМЧЕНКО